Ти, що зориш із вишини,
Зроби неплідною цю землю,
Хай горблячись її сини
В ній порпаються надаремно.

Поля їм попелом засип,
Плуги обламуй їм об камінь,
Хай родить ця земля не хліб,
А сухоості з будяками.

Криниці висуши, нехай
Заллє їх стухлим ядом сірки,
Полями спраглих їх ганяй,
Хай язики їм палить гіркість.

Хай дітям їхнім голод-жах
Щодня поблідлі губи лиже,
Хай розжене їх по світах
Страшна, як смерть, жадоба їжі,

Хай у голодній їх крові
Замре навіки сите й ніжне,
Хай діти їм зростуть нові,
Немилосердні і драпіжні;

Нехай чужі країни в їх
Серцях засяють, як багаття,
Хай стануть для сусідів всіх
Вони як пострах, як прокляття,

Щоб всі ненавиділи їх,
Але жахалися їх скрито,
І щоб ім’я їх, як батіг,
Свистало карою над світом!